Zlatý vrch

Francis Spufford

VYŠEHRAD

Copyright © Francis Spufford, 2016
Translation © Kateřina Novotná, 2017
Illustrations © Eleanor Crow, after eighteenth –
century originals, 2016
First published in 2016 by Faber & Faber Limited
Published by arrangement
with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

ISBN 978-80-7429-811-0

1

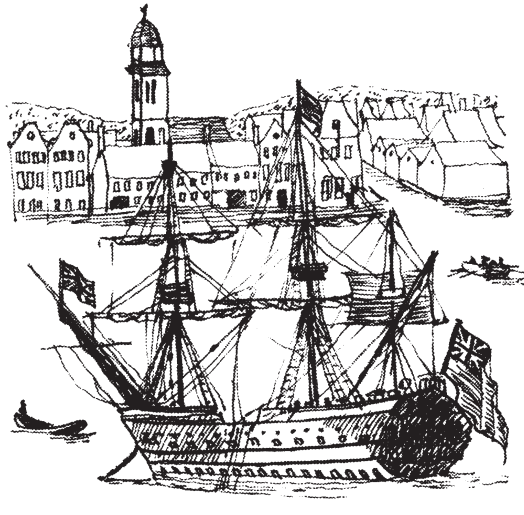

Svátek všech svatých

1. listopadu 1746
ve dvacátém roce vlády krále Jiřího II.

I.

Briga *Henrietta* za sebou krátce před polednem nechala Sandy Hook, kolem třetí hodiny proplula úžinou a s přesností odpovídající výpočtu zvolna křižovala malými obrátkami sem a tam po šedivé hladině newyorského přístavu, až se panu Smithovi, přeskakujícímu z nohy na nohu, zdálo, že nízký pahorek města v listopadovém šeru se bude věčně vyklánět a nikdy se nepřiblíží. Řek Zeno se jen samolibě usmíval. Teprve se setměním *Henrietta* konečně zakotvila u Tietjesovy rampy a Smithe od skutečných štítů skutečných domů dělilo pouhých sto stop vody. Soumrak byl navíc tak chladný, vlhký a nevlídný, jak jen v listopadu může být, jako by se celý svět změnil ve čtvrtku šedivého papíru nasáklého mlhou a hrozilo, že se co nevidět rozmáčí na kaši. Právě proto vnucoval kapitán brigy Smithovi přednosti další noci strávené na palubě s tím, že obchodní záležitost na břehu mohou počkat do rána. Nabídka byla projevem úcty, protože během oné zahálčivé plavby trvající několik týdnů nalezl ve Smithovi příjemného společníka. Pan Smith však nabídku nepřijal. S úklonou a úsměvem vyslovil jediné přání – aby ho člunem dopravili na molo. A jakmile se dotkl podrážkami dlažby, svižně vyrazil, i když ho jeho dlouhé nohy ještě neposlouchaly. Daleko za sebou nechal námořníka, který mu nesl kufr, a musel se k němu vrátit. V mžiku si ho sám hodil na rameno a uháněl,

klouzal po rybích vnitřnostech, listech tuřínu, po kočičích výkalech a jiném nepříjemném odpadu, který patří k přístavu. Tu a tam se zeptal na cestu, a když ramenem rozrazil dveře kanceláře společnosti Lovell & Company v ulici Na Zlatém vrchu – těsně předtím, než je na noc uzavřeli na závoru, patrně připomínal usměvavé tornádo. Právě když učedníci rozsvěceli lampy a hodiny na stěně ukazovaly za minutu pět, shodil břemeno na zem a zdvořile požádal, jestli by mohl okamžitě mluvit osobně s panem Lovellem.

„Já jsem Lovell," řekl obchodník sedící u krbu a vstal. Jeho stručný popis pro potřeby prvního seznámení: stáří padesát let, byl vysoký a štíhlý, nicméně obličej měl neotesaný a tváře povislé, jako by ho příroda uhnětla klouby; prohnané, roztěkané oči, hnědé kalhoty ke kolenům a krátce zastřižená paruka zažloutlá od tabákového kouře. „Čím posloužím?"

„Dobrý den," řekl pan Smith, „protože to určitě *je* dobrý den, i když prší a je větrno. A je tma. Omluvte cestujícímu v obchodní záležitosti jeho netrpělivost, pane. Mám tu čest předložit vám směnku, kterou na vás vystavili vaši londýnští partneři, pánové Banyard a Hythe. A žádám, abyste ji laskavě ihned akceptoval."

„Nepočkalo by to do rána?" řekl Lovell. „Už je po zavírací hodině. Přijďte znovu a doplňte si hotovost v devět hodin. I když u částky přes deset liber šterlinků vás budu nucen požádat, abyste mi týden posečkal, protože peníze na ruku jsou vzácnost."

„Ach," řekl Smith. „Je na vyšší částku. Mnohem vyšší. A já k vám spěchám přímo z lodi, ještě postříkaný solí, špinavý jako pes, co právě vylezl z kachního rybníku, ne abych žádal proplacení, ale abych vám zdvořile nabídl odložení splátky."

Podal mu desky, v nichž se po otevření objevila obálka zřetelně označená černou voskovou pečetí B. a H. Lovell pečeť s povytaženým obočím rozlomil. Při čtení je povytáhl ještě výš.

„Pane, smiluj se nad námi," vydechl. „To je směnka na tisíc liber."

„Ano, pane," řekl Smith. „Na tisíc liber šterlinků, neboli jak se v ní říká, na tisíc sedm set třicet osm liber, patnáct šilinků a čtyři pence. V newyorské měně. Mohu se posadit?"

Lovell ho nevnímal. „Jeme," řekl, „dones lampu blíž."

Zaměstnanec donesl jednu právě zapálenou svíčku v cylindru a Lovell přiložil papír těsně k horkému sklu; tak blízko, že Smith málem vyskočil, aby mu ho vytrhl, za což jej Lovell odmítavým zdvižením ruky pokáral. Papír nicméně nespálil, pouze jej přikláněl tak, aby ho plamen prosvítil a vystoupily bledé linie vodoznaku s kresbou mořské panny.

„Papír je v pořádku," řekl zaměstnanec.

„Písmo taky," dodal Lovell. „Rukopis Benjamina Banyarda, řekl bych."

„Ano," potvrdil Smith, „i když ve své kanceláři na Mincing Lane, když pro mě vypisoval tuhle směnku, se jmenoval Barnaby Banyard. No tak, pánové, myslíte, že jsem ji našel na ulici?"

Lovell ho zkoumal, oděv, ruce, tvář i vystupování, jako by o něm už slyšel, neshledal však nic, co by žádalo vysvětlení.

„To jste klidně mohl," řekl, „protože vás neznám. Co je to? A kdo jste vy?"

„Co to asi je a kdo asi jsem já. Směnka v ceně tisíce liber a cestující, který ji vlastní."

„Nebo cár papíru, kterým si klidně můžu vytřít zadek, a prolhaný darebák. Budete si muset vymyslet něco lepšího. S Banyardem obchoduju dvacet let a dvacet let přes ně platím Kingstonu faktury ze svých obchodů s cukrem. Něco takového ale nikdy. Ještě nikdy mi nepřišel jen tak z druhé strany oceánu papír na vyplacení částky za téměř celou sezonu, bez jediného slova nebo upozornění nebo bez svolení. Znovu se ptám: Kdo jste? Čím se zabýváte?"

„Takže obecně, pane Lovelle, kupuji a prodávám. Běhám po světě sem a tam. Hledám, co se dá využít, do čeho bych mohl vrazit svých tisíc liber. Ale konkrétně, pane Lovelle, je to něco, o čem bych raději pomlčel. Důvěrná věc."

„Ty štěně jedno drzý, tohle na mě nezkoušej! Mluv jasně nebo ten tvůj cennej papír spálím."

„To neuděláte," řekl Smith.

„Že ne? Pěkně jste vyletěl, když jsem ho dal k lampě. Mluvte, nebo shoří."

„A vaše dobré jméno s ním. Pane Lovelle, věc se má takhle: Poptával jsem se na londýnské burze u slušně zavedených obchodníků, kteří dělají spolehlivé obchody, a vaše jméno se objevilo u Banyarda – coby vážený partner. A tak mi vystavili směnku."

„To ještě nikdy neudělali."

„Teď to udělali. S ujištěním, že jste pro to vhodný. Což jsem rád slyšel, protože jsem platil hotově."

„Hotově," hlesl Lovell jako ozvěna. A četl nahlas: „‚Za šedesát dní zaplaťte při předložení této druhé směnky panu Richardu Smithovi částku ve výši…' říkáte, že jste složil hotovost?"

„Ano."

„Z vlastního nebo za někoho jiného? Jako prostředník nebo hlava firmy? K vyrovnání účtu, nebo abyste vystavil novou směnku? Abyste investoval, nebo to roztočil za křiklavý volány a saténový vesty?"

„Zkrátka hotovost, pane. Což bylo samo o sobě dostatečně výmluvné."

„Bezpochyby jste nepovažoval za vhodné cestovat s takovým balíkem zlata přes oceán."

„Přesně tak."

„A zároveň doufal, že na druhé straně narazíte na troubu, který vám na požádání vymění papír za zlato."

„Nikdy jsem neslyšel, že by se Newyorčané dali snadno napálit," odpověděl pan Smith.

„Taky že nedáme, pane," pokračoval Lovell, „taky že nedáme." Zabubnoval prsty. „Zejména když dotyčnému nestojí za to rozptýlit naše podezření, že bychom mu mohli naletět. – Omluvte prosím moje chování. Jsem zvyklý mluvit tak, jak to vidím. Do vás ale nevidím, nevím, co od vás čekat, a vy mě

vědomě držíte v nejistotě, což od vás není hezké, ani nijak zvlášť poctivé, musím říct, u kluka, co si přijde a požaduje vyplatit celý jmění, a bez záruky."

„S obvyklou zárukou pravé směnky," zaprotestoval Smith.

„A je to tady," řekl Lovell. „Zas ten úsměv. Obchod je o důvěře, pane. Obchod je potřeba, a to potřeba vzájemná, pane. Obchod je podání ruky jako odpověď na ruku napřaženou. Když vám ale řeknu, že jste darebák, vy se ani nezačervenáte – což je přirozená reakce na přímé obvinění – a nazvete darebákem mě, protože vám nevěřím."

„Ne," opětoval Smith klidně. „Protože máte samozřejmě pravdu. Neznáte mě a podezíravost je určitě nejrozumnější přístup, protože z mé strany to taky může být jen pozlátko dobrého vychování, jinými slovy, třeba jsem elegantní podvodník, který rád dává najevo sečtělost."

Lovell zamrkal. Smithův hlas přešel v jakési krákorání a nedalo se říci, jestli si právě nasadil masku, nebo ji odložil.

„Být cizincem je příjemná výsada," pokračoval Smith stejně roztomile jako dřív. „Když jsem vystoupil na břeh, jako bych se znovu narodil. Máte před sebou úplně nového člověka, právě stvořeného. Tady jsem bez minulosti a naprosto neznámý. A jsem jedině to, co budu. Ale ta směnka, pane, je pravá. Jak mám rozptýlit vaše obavy?"

„Pokud mluvíte vážně, pak máte prazvláštní představu o tom, jak se rozptylují obavy," podotkl Lovell s pohledem zabodnutým do Smithe. „Mohl byste mi říct, proč jsem nedostal žádný dopis, aby se předešlo tomuhle překvapení? Očekával bych nějaké vysvětlení, nějaké upozornění."

„Možná jsem ho předhonil."

„Možná. *Já* se ale budu řídit vlastním úsudkem do té doby, než uvidím víc, než jen to *možná*."

„Jistě," řekl pan Smith. „Nic přirozenějšího, když jsem třeba darebák."

„A vás jako by tahle možnost přímo těšila," řekl Lovell. „Zmiňuji pouze potíže, do jakých jste se dostal. Věřil byste mi víc, kdybychom předstírali, že jde o něco jiného?"

„Možná," řekl Lovell. „Dost možná. Poctivý člověk by se určitě snažil vyvarovat třeba i stínu něčeho takového. Kdežto vy jako byste si to vrchovatou měrou vychutnával, pane *Smithi*. Já ale takhle lehkomyslný být nemůžu, rozumíte? Moje jméno je můj kredit. Víte, co se stane, když akceptuji vaši směnku na váš záhadný podnik, diskrétní podnik, na podnik, o kterém mluvíte s úsměvem, na váš *důvěrný* podnik? A vy ji prodáte s diskontem prvnímu, na koho narazíte, jen abyste se co nejdřív dostal k penězům, což máte nepochybně v úmyslu? A po ostrově pak bude poletovat papír s mým jménem, k zaplacení za šedesát dní, pošpiní mou dobrou pověst a právě na přelomu sezony mě naprosto zdiskreditujе. Všichni o tom budou vědět. Všichni budou vědět, že mám zaplatit tisíc liber, a napadne je, jestli mi třeba hned nenaúčtovat penále."

„Já ji ale diskontovat nehodlám."

„Cože?"

„Neprodám ji se slevou. Můžu počkat. Nespěchám. Peníze mě netlačí; je tam napsáno za šedesát dní – a šedesát dní mi naprosto vyhovuje. Nechte si ji, mějte ji na očích, ať nikde nepoletuje."

„Jestli ji přijmu, tak to myslíte."

„Ano. Jestli ji akceptujete."

„A když ne?"

„No, když ji neakceptujete, pak to bude nejkratší vylodění, o jakém kolonie slyšely. Vrátím se na nábřeží, a až bude *Henrietta* naložená, odpluji domů a budu po Banyardovi požadovat náhradu škody."

„Nebudu ji protestovat," řekl Lovell pomalu. „Ale ani ji nepřijmu. Píše se tu ‚naši druhou směnku', a zatím není ani vidu ani slechu po první nebo po třetí. Jaké lodi že je přivezou?"

„*Samsonova dobrodružství* a *Antilopa*."

„Takže," pokračoval Lovell, „to provedeme takhle. Vy počkáte a uvidíme; a když se ty další směnky v pořadí objeví, řeknu, že jsem směnku dneska akceptoval a vy budete mít

svých šedesát dní. A při troše štěstí vám můžeme o kvartále zaplatit. A když se neobjeví, pak jste darebák, který klame vzezřením, a předvedu vás před soudce za přetvářku. Co tomu říkáte?"

„Není to poctivé," řekl pan Smith, „ale pro tu legraci se musí něco udělat. Výborně. Dohodnuto."

„Dohodnuto," opakoval jako ozvěna Lovell. „Jeme, zaznamenej to i s datem, buď tak hodný. A udělej o té dohodě zápis; a připiš tam i to, že my sami pošleme Banyardovi první lodí dotaz s žádostí o vysvětlení. A pak to uložíme do sejfu a předložíme jako důkaz, jak předpokládám, pro soudní vyšetřování. Takže jsem vám, pane, podle mě udělal nabídku –" Lovell se zarazil, protože Smith zašátral rukama v kapsách kabátu. „Ještě něco?" zeptal se důrazně.

„Ano," řekl Smith a vytáhl náprsní tašku. „Říkali, že si mám vyměnit guineje za drobné. Můžete mi dát za tuhle hodnotu mince, které platí v tomhle městě?"

Lovell si prohlížel čtyři zlaté královské portréty třpytící se ve Smithově dlani.

„To je mosaz?" zeptal se s úšklebkem jeden z učedníků.

„Ne, to není mosaz," odpověděl Lovell. „Koukej očima, a ne pusou. Proč, proboha? –" obrátil se na Smithe. „No nevadí. Nevadí. Ano, myslím, že vám můžeme vyhovět. Jeme, vyndej váhu a zvaž je."

„Plná váha," nahlásil zaměstnanec.

„Myslel jsem si to," řekl Lovell. „Začínám chápat vaši dobrou náladu, pane Smithi. Takže podívejte. Londýnského zlata nemáme nazbyt, protože toky, jak byste se asi vyjádřil vy, vesměs plynou obráceně; žlutý portrét dámy mají jen portugalské moidory a *half-joes*. Takže bych vám mohl nabídnout sto osmdesát procent za jednu, v newyorských penězích. Což by za čtyři guineje dělalo –"

„Stopadesát jedna šilinků a dvě a půl pence."

„Vy jste chodící kalkulačka, viďte? Zběhlý počtář. Bojím se ale, že jen něco málo z toho můžete dostat v mincích, protože – jak jsem řekl na začátku – v oběhu jsou teď hlavně

drobné mince." Klíčkem pověšeným na řetízku kapesních hodinek odemkl truhlu, doloval stříbro – ohmatané stříbrňáky i stříbrňáky zprohýbané a otlučené nešetrným zacházením, a vršil je před Smithem na hromádku. „Mexický dolar, který dáváme za osm šilinků a čtyři pence. Mince za čtyři, poloviční. Dva portugalské *cruzeiros* – v New Yorku za tři šilinky. Čtvrtgulden. Dva krejcary ze Lvova. Jeden krejcar, dánský. Pět *sous*. A maurská mince, kterou neumíme přečíst, ale váží jako čtrnáct pencí, šterlinků, takže jí v New Yorku říkáme půlkoruna. Celkem dvacet jedna šilinků a čtyři pence. Zbývá dát dohromady sto dvacet devět šilinků, deset a půl pence, které seženeme v papírových bankovkách."

Lovell se zároveň pustil do odpočítávání umaštěných a zprohýbaných papírových proužků, jejichž hromádka narůstala vedle stříbrňáků; některé černě potištěné, jiné s červeným a hnědým tiskem, jako ohmatané stránky modlitební knížky, jen různorodých tvarů a velikostí; některé vetché a potrhané, některé promaštěné tak, že připomínaly kůži, jiné označené toliko špinavými písmeny tisku z výšky, jiné s erby, velrybami chrlícími gejzíry vody, padajícími hvězdami, pírky, listy nebo divochy; a všechno to odkládal s hbitostí karetního hráče a slinil si prsty, aby mu lépe procházely mezi prsty.

„Počkejte," zarazil ho Smith. „Co je to?"

„Vy neznáte naše peníze, pane?" zeptal se zaměstnanec. „Neřekli vám, že na tomhle břehu používáme poukázky, protože kovové peníze jsou vzácnost?"

„Ne," řekl Smith.

Hromádka narůstala.

„Čtyři pence z Connecticutu, osmipence z Rhode Islandu," mumlal Lovell. „Dva šilinky z Rhode Islandu, osmnáct pencí z Jersey, šilink z Jersey, osmipence z Filadelfie, šilink z Marylandu…" Došel na dno truhly. „Promiňte mi, pane Smithi, pro zbytek zajdeme do mé kanceláře nahoře. Obvykle se po nás nežádá tolik peněz najednou. Jeme, můžeš začít zavírat. Izajáši, co tak koukáš, pusť se do zametání. Takže kdybyste mě laskavě následoval. – Svoje peníze si

každopádně vezměte s sebou. Neradi bychom, abyste se nedopočítal."

„Vidím, že mi to teď hodláte vrátit," prohodil Smith, ruce plné pochybné šustící měny.

„Na každého jednou dojde," odpověděl Lovell. „Tudy."

Prošli dveřmi v dřevěném táflování a Smith se očividně ocitl uvnitř obytné části obchodníkova domu, v chodbě, vedoucí přímo k dalším domovním dveřím, odkud dopadaly sotva znatelné zbytky denního světla; a zatímco účtárna čpěla inkoustem, kouřem, dřevěným uhlím a mužským potem, tady cítil něco jiného – vonělo tu navoskované dřevo, pokrmy, růžová voda a čajové lístky, i slabá stopa záchodu (společného pro obě pohlaví). Na konci chodby se vinulo vzhůru do tmy strmé schodiště. Při každé otočce míjelo okno obrácené k východu, takže sklem prosvítaly pouze černé siluety střech a ráhen, s proužkem o něco světlejší oblohy na horizontu. Šikmé pruhy svítícího laku prozrazovaly umístění zábradlí a sloupků; rámy obrazů napovídaly o zlatu kolem temných obdélníků či zvláštním třpytu, skryté v přílišném přítmí, aby prozradily, co na nich je, jako by Lovell byl sběratel, který si „zašil" v šachtě schodiště cennou sbírku vzdálených souhvězdí. Tohle byl Lovellův domov, a dalo by se tedy očekávat, že obchodník odloží břemeno podnikání a vrátí se k bezstarostnému domácímu životu, nicméně na prvním schodu se na chvilku zastavil a Smith si všiml, že mu poklesla ramena, jako by na nich spočinulo cosi tíživého, snad neodbytná myšlenka na tisíc liber, a předpokládal pomalý, možná namáhavý výstup. Lovell však místo toho vyrazil hbitě jako šplhající opice úzkým domem vzhůru, přeskakoval z jedné silné větve důvěrně známého stromu na druhou, a byl to Smith, kdo se s rukama plnýma peněz a neschopný udržovat rovnováhu opatrně vlekl po temných schodech vzhůru; a poté co obchodník přeběhl odpočívadlo a uháněl dál, on zůstal zaraženě stát u jedněch dveří.

Dlouhá místnost, do níž vedly, měla okna na západ a dvěma z nich pronikaly dovnitř poslední záblesky denního světla,

či spíše měkce stříbřitého odlesku deště, prosvíceného slabounkou karmínovou, svědčící o vzdálené existenci slunce. V očích pana Smithe to bylo úžasné světlo, v jehož propůjčené záři se třpytily tváře tří mladých žen v místnosti, ve střízlivých šatech uprostřed střízlivého nábytku. Jedna, světlovlasá, stála u okna s rukou přitisknutou k ústům; druhá, tmavší, seděla a něco si četla; třetí, africká služebná v bílém šátku, držela v ruce úzkou lojovou svíčku, aby zapálila novou svíci. Když spatřily ve dveřích Smithe, všechny se k němu otočily a dívaly se na něj. A on hleděl na ně.

V tomhle rámu bylo něco docela jiného! Smithovi, zvědavě nahlížejícímu dovnitř, se zdálo, že ty tři, orámované svislými sloupky malovaných dveří, jsou jakýmsi obrázkem samotného New Yorku, který v tu chvíli znal všeho všudy čtyřicet sedm minut, a který pro něj prozatím nebyl zcela spolehlivý, prozatím žádná *terra firma*, spočívající jako obvykle na svém zemském loži; a jenom pro dokreslení výjevu s kulisami dešťových kapek na okenních tabulkách – s nutností neustále reagovat na repliku, abyste hráli svou roli, ať připraveni nebo ne, bez ohledu na rozpoložení diváků a bez ohledu na náladu druhých herců, která tolik ovlivňuje drama, jež společně komponujete, střídavě jeden za druhým, monolog za monologem, verš za veršem. – Blondýnka byla nesmírně krásná, s širokými, přirozeně růžovými ústy. Tmavovláska nebyla o nic ošklivější, i když se zdálo, jako by se právě přestala mračit a ještě vraštila čelo. Afričanka na něj upírala bezvýrazný pohled svých lékořicově černých očí. Navíc – a právě proto mu připomínaly „Tři Grácie“, žádná z nich neměla sebemenší jizvu po neštovicích, což bylo vzácné. Brzy se měl dozvědět, že tato výsada je v kolonii téměř běžná a nestojí za řeč, nicméně v tu chvíli to byl pro něj úžasný objev. A tak Smith, stojící venku, civěl dovnitř, kdežto pro ty tři, upřeně hledící ven, do tmy schodiště, odkud se vynořila osvětlená tvář a dvě bledé ruce svírající šustivé papírky, byl běžnou součástí běžného dne. Pro ně modrozelený domovní štít z connecticutské borovice od nepaměti čelil každodennímu světu, tak jako

vždycky, a ony prožívaly svůj každodenní život, řádně ukotvené (jak se domnívaly) každá ve svém příběhu, se svými láskami, smutkem, hněvem a nadějemi, všechny dávno dospělé a dávno smířené s osudem. On jediný nebyl ničím spoutaný a stále svobodný; jediný, od něhož mohly očekávat rozptýlení, nějaké novinky, cokoli z jiných světů, co může takový cizinec ztělesňovat. A třeba si to i přály. Protože pokud se vám váš osud nelíbí, existuje naděje na milost, stejně jako na zatracení v tom smyslu, že Štěstěna je vrtkavá. Věhlas bohyně spočívá toliko v její nestálosti, a cizinci jsou jejími všeobecně uznávanými posly. Přinášejí s sebou jiskřičky nových nadějí. A když tento cizinec stanul před prahem, patrně spatřily mladého muže asi čtyřiadvacetiletého, oblečeného v zeleném, bez paruky a s krátce zastřiženými rezavě hnědými kučerami, s nebojácným výrazem v očích, který se na ně usmíval, takže se mu krčily pihy na nose.

„Dámy," pozdravil je.

Tmavovláska úmyslně zívla. „Zavři dveře, Zefyro," řekla.

„Nezavírejte je," řekl Smith.

„Proč ne? Tohle je salon, pane, žádné pouliční divadlo. Obchodní prostory jsou v přízemí. Letmý pohled vám musí stačit – vzhledem k vašim způsobům."

„Jenže já jsem hrozně zvědavý."

„Tak to máte smůlu. Dobrá. Zefyro, počítej do tří a *pak* zavři dveře. – Cože? Nestačilo to?"

„Vůbec ne," nedal se Smith. Hezká dívka ukázala dolíčky ve tvářích, Afričanka zvolna zavrtěla hlavou a věnovala se dál svíčce.

„Jak galantní," poznamenala tmavovláska a zatvářila se, jako by mluvila o nějakém hmyzu. „Je to nuda."

„Podle sestry je nuda všechno," vložila se do hovoru světlovláska. „Všechno kromě jízlivých poznámek. Nebo to aspoň tvrdí. Některé z nás ale tak protivné nejsou. *Některým* z nás poklona nevadí. Jste otcův zákazník, pane? Nechcete jít dál?" Zrůžověly jí tváře, jako by to řekla schválně. Očividně byla velice mladá, tak šestnácti, sedmnáctiletá.

Francis Spufford
Zlatý vrch

Z anglického originálu Golden Hill
vydaného nakladatelstvím Faber & Faber
v roce 2016 přeložila Kateřina Novotná
Typografie Kateřina Urbanová
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1691. publikaci
Vydání první. AA 14,09. Stran 320
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 328 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-811-0